

“Ik ben met de kwast in de hand geboren”

Gerard-Jan de Wilde (65) houdt zielsveel van zijn vak én van mensen. Met alle verhalen over wat hij allemaal in zijn 48-jarige loopbaan heeft meegemaakt, kan hij met gemak een boek vullen. Aan stoppen denkt hij nog lang niet. Gerard-Jan: “Zolang onze lieve heer het mij gegeven heeft, blijf ik doorgaan.”

Gerard-Jan is geboren en getogen in Den Haag en zijn vader had een aannemersbedrijf. Het schilderen zat er al vroeg in. Gerard-Jan: “Ik ben zoezegd met de kwast in de hand geboren. Als mijn vader thuiskwam zette hij zijn spullen in de gang. Toen ik een jaar of vier, vijf was, stapte ik ‘s nachts uit mijn ledikantje en dacht ik: “Ik ga pappa en mamma verrassen en de gang verven!” Ik herinner me nog dat het donkergroene verf was. Dus ik ging aan de slag, maar toen ik het zat was ging ik – volledig onder de verf natuurlijk – weer terug naar mijn bedje. Mijn oudste zus hoorde het rumoer, liep naar de gang en schrok natuurlijk enorm. Daarop maakte ze mijn ouders wakker en mijn moeder... die werd ontiegelijk boos en mijn vader kon maar één ding, en dat was heel hard lachen!”

“Op mijn vijftiende begon ik bij een schildersbedrijf in Den Haag. Daar klom ik op tot voorman en uitvoerder, totdat de eigenaar ermee stopte. Ook mijn broer schilderde bij dit bedrijf. Ruim 30 jaar schilderden wij samen, totdat hij met pensioen ging. Gerard-Jan vervolgt lachend: “Ik had eigenlijk twee huwelijken: met mijn vrouw en met mijn broer. Helaas is hij inmiddels overleden.”

‘Waar ben ik aan begonnen?’

Na 33 jaar met vele mooie herinneringen, begon Gerard-Jan 15 jaar geleden voor zichzelf. Op de vraag hoe hij het heeft ervaren om op zijn 50e zo’n besluit te nemen, valt Gerard-Jan even stil. Hij herinnert het zich nog goed: “Het was juli, mijn vrouw en ik gingen op vakantie naar Griekenland, ik stond in de zee en dacht: ‘Waar ben ik aan begonnen?’ Ik heb staan huilen... want het is nogal wat om na 33 jaar trouwe dienst zo’n stap te nemen.” Gerard vervolgt: “Toen ik nog bij het bedrijf werkte

zeiden heel veel klanten al: ‘Je moet voor jezelf beginnen.’ Ik dacht toen ‘Joh, maar ik heb het toch hartstikke goed? Eigenlijk heb ik een bedrijfje binnen het bedrijf, ik krijg alle vrijheid van mijn baas. Ik heb een goed salaris, een lieve vrouw, leuke kinderen, wat wil ik nou nog meer?’ Totdat een belangrijke klant zei: ‘Als jij voor jezelf gaat beginnen, ben ik je eerste klant.’ Zodoende is dat de start geweest. Achteraf zeg ik: ik had het jaren eerder moeten doen. Ik heb het geluk dat mijn vrouw altijd achter me heeft gestaan en dat ik steeds de juiste mensen tref op het juiste moment.”

Van elkaar leren

Op de vraag hoe Gerard-Jan zijn bedrijf heeft ingericht, antwoordt hij: “Het ondernemen heb ik moeten leren. En ik vind: als je iets zelf niet kan, huur dan mensen in die er wél verstand van hebben. Zo werd ik gevraagd om een keer naar een bijeenkomst van de business club te

komen. Daar komen mensen met verschillende beroepen samen. Je wisselt ervaringen uit, je leert heel veel van elkaar en voor je het weet komt daar werk uit. Maar andersom ook: zo ontmoette ik daar een PR-man die zorgde voor naamsbekendheid, mijn visitekaartjes, briefpapier en kerstkaarten die ik ieder jaar naar mijn klanten stuur. Ja, deze stap heeft me zoveel voldoening gebracht.

Door mond-tot-mond reclame heb ik nooit stilgezeten. Zo zie je maar weer, dat je ook op je 50e nog een heel mooie sleutel in handen kan krijgen.”

Nieuw leven inblazen

Onlangs schilderde Gerard-Jan het pand van Westmaas Interieur in Woubrugge, dat in de jaren ‘30 een textielbedrijf was: “Bij eigenaar Jaap Westmaas kom ik al jaren over de vloer voor het onderhoud van het pand. Jaren geleden raakte ik aan de praat met een bewoner van Woubrugge en die vertelde: ‘We hadden vroeger een ondernemersvereniging, maar die is een stille dood gestorven.’ Ik dacht: ik ga daar nieuw leven in blazen! Met Jaap en een andere ondernemer hebben we ‘Home & Living’ in het leven geroepen. Dat bestond uit een groep plaatselijke ondernemers die één dag in het jaar bij elkaar kwam en waar iedereen vertelde over hun beroep en wat er leeft.”

Communiceren met het object

Als de vraag komt wat hij zo mooi vindt aan het vak, begint Gerard-Jan gepassioneerd te vertellen: “Dit vak moet je raken. Ik noem dat ‘communiceren met het object’. Wat voor verf zit er op? Hoe is het geschilderd?

Wat is de staat? Wat is de juiste methode? Je kunt niet zomaar beginnen, en zeker niet met oudere panden. Je moet contact zoeken met het object en weten wat het al die jaren heeft doorstaan voordat je eraan begint. Ik sta open voor nieuwe technieken en je bent nooit te oud om te leren. Mijn vrouw zei: ‘Je zou je kennis eigenlijk naar een school moeten brengen.’ In mijn business club heb ik eens gesproken met iemand van een schildersopleiding en wie weet komt zo iets nog een keer op mijn pad. Wat vandaag niet is, kan morgen komen.”

“Ik kan er geen afstand van doen”

Denkt Gerard-Jan al aan zijn pensioen? “Ik kan met pensioen, maar dat wil ik niet. Ik hou van de mensen, ik hou van dit vak. Iedere week is weer een nieuw verhaal. Zelfs in mijn militaire diensttijd, waar ik hofmeester/barkeeper was, stond ik in mijn vrije tijd bij de officiers te schilderen. Ik maak zoveel mee, ik heb zoveel prachtige panden en objecten geschilderd, zoals de Koninklijke Stallen, de Raad van State, de Algemene Rekenkamer, het Catshuis en vele panden aan het Korte en Lange Voorhout in Den Haag... daar ben ik gewoon trots op. En dat alles bij elkaar: ik kan er geen afstand van doen.”

“Ik heb ondertussen een mooie klantenkring opgebouwd, dat is fijn en vertrouwd. Mijn klanten laten mij mijn gang gaan en weten dat het werk keurig netjes in orde komt. En ik heb de luxe dat ik om half acht begin en om half twee ‘s middags kan zeggen: ik stop ermee. Door mijn jarenlange ervaring heb ik een werktempo waarin ik niet alleen snel, maar ook netjes werk. Ja, zolang onze lieve heer het mij gegeven heeft, blijf ik doorgaan.”

Gerard-Jan de Wilde (65 jaar) heeft zijn eigen schildersbedrijf en woont samen met zijn vrouw Mieke (“We zijn al 43 jaar getrouwd”) in Alphen aan den Rijn. Over hun twee dochters vertelt hij liefdevol: “Toen ze nog klein waren, was ik één dag in de week huisvader. Ik zorgde voor ze, bracht ze naar school en in de zandbak speelde ik Indiaantje met ze. Een heerlijke tijd!” Inmiddels zijn zijn dochters allebei moeder en is Gerard-Jan een trotse opa van twee kleinkinderen met een derde op komst. “Straks mag ik weer oppas-opa zijn, daar kijk ik enorm naar uit.”